

Arrest

nr. 132 893 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 april 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker t.a.v. beide verzoekers.

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen die per aangetekend schrijven van 2 april 2014 betekend werden. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

naam : I voornaam : I geboortedatum : 25.12.1982 geboorteplaats : K nationaliteit : Russische Federatie
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten
die het toe passen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar
REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 september 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
een beslissing van weigening van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire
beschermingsstatus genomen en op 13 december 2011 werd door de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van
de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich In het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet
vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig
visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 van de Wet van 15 december
1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig)
dagen,

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 01.04.2014

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”

en

“+ twee (2) kinderen : I.Z. 05.06.01=359-78

I.A. 07.07.17=479-12

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : I. voornaam : M. geboortedatum : 19.06.1982 geboorteplaats : A nationaliteit : Russische
Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten
die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist
zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 september 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen
een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen en
op 13 december 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van
weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste
documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene
bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 01.04.2014

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het
ingediende beroep, nu dit gericht is tegen de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten -
asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen
slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling
die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "

Bijgevolg beschikt. de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl de bestreden beslissingen tevens genomen werden in toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981, dat stipuleert dat:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde. overeenkomstig artikel 52/3, § 1. van de wet. aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten".

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dan weer:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel ont het grondgebied te verlaten afgeven. gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze af zien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

In casu werpen verzoekers een schending op van artikel 5 van het EVRM en een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Verzoekers betogen dienaangaande als volgt: *"Dat het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuurt ten zeerste geschaad. Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met tal van elementen die kunnen leiden tot een legaal verblijf in hoofde van de verzoekers."* (...)

“Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van het kind van verzoekers.”

Verzoekers beperken zich bij de toelichting van de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM tot loutere verklaringen, zonder een begin van bewijs aan te brengen dat zij, ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissingen, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met die bepaling. Verzoekers’ hun betoog is gesteund op een louter hypothetisch risico op de schending van hun grondrechten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat die bepalingen worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 1 05 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Het loutere gegeven dat een beroep tot nietigverklaring, gericht tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hangende is, belet niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven, gezien de wet niet in een schorsende werking van een dergelijk beroep voorziet. In casu werd inzake de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, daarenboven reeds beslist door het bestuur op 21 maart 2014 door middel van een beslissing tot onontvankelijkheid. Een hangend beroep bij deze Raad heeft evenmin automatische schorsende werking.

Evenmin leidt dit loutere gegeven ertoe dat een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig zou zijn ten gevolge van de bestreden beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienen het Rijk te verlaten en kunnen zich zonder de benodigde documenten niet begeven naar een aantal opgesomde staten. Verzoekers worden in de bestreden beslissingen dan ook niet gedwongen teruggestuurd naar hun land van herkomst. In casu laten verzoekers na enig concreet, gestaafd element aan te brengen dat een begin van bewijs kan vormen dat het door hen bedoelde risico aanwezig is.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekers voornamelijk stellen dat zij hier wel recht op asiel of recht op subsidiaire bescherming zouden verdienen en dat indien dit niet zou kunnen toegestaan worden, hen wegens een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM geen bevel zouden mogen betekend worden. De Raad wijst er op dat het asielrelaars en het al dan niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming reeds door de Belgische asielinstanties grondig onderzocht werden. Het bestuur motiveert overigens dienaangaande als volgt: *“Op 21 september 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 13 december 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”*

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekers de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten, in het bijzonder volgend motief: *“(…) bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet (...) verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”* niet weerleggen noch betwisten.

Verzoekers voeren ook de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, doch zij laten na enige toelichting te verschaffen over hoe dit wetsartikel precies geschonden wordt door de bestreden beslissingen.

Verzoekers hebben betoogd omtrent een schending van de artikelen 5 en artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, doch uit de bespreking van dit middel blijkt dat deze schendingen niet kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan verzoekers derhalve geen enkel nut opleveren. Het beroep is dan ook onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC